

Arrest

nr. 283 451 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Dr. Mhaja op 1 januari 1945.

De verzoekende partij diende op 23 maart 2009 bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C).

De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een visum type C.

De verzoekende partij diende op 31 mei 2009 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn.

De verzoekende partij diende op 1 december 2014 bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) een tweede aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigerde op 9 maart 2015 de afgifte van een visum kort verblijf.

De verzoekende partij diende op 9 augustus 2016 bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) een derde aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 11 oktober 2016 een beslissing tot afgifte van een visum kort verblijf (type C).

De verzoekende partij diende op 3 juli 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 19 december 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 22 januari 2018 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 juli 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 17 september 2018 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van mevr. H. C. H.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 15 maart 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 26 juni 2019 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van mevr. H. C. H.

De verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden, en dus uiterlijk op 25 september 2019, volgende documenten over te maken:

- bewijs ernstige gezondheidstoestand;
- bewijs nood strikte persoonlijke verzorging door burger van de Unie.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 20 december 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest van 26 juni 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de beslissing van 20 december 2019 vernietigd.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 19 januari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest van 17 september 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de beslissing van 19 januari 2021 vernietigd.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 16 november 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest van 1 juni 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de beslissing van 16 november 2021 vernietigd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 23 juni 2022 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2019 werd ingediend door:

*Naam: C.
Voorna(a)m(en): Z.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 01.01.1945
Geboorteplaats: D. M.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.05.2019 gezinshereniging aan met haar Spaanse schoondochter, C. H. H. (RR: 74.10.09 494-84) van Spaanse nationaliteit. Onderhavige aanvraag is reeds enkele malen geweigerd geweest, doch werd deze telkenmale vernietigd omwille van problemen met betrekking tot het medische advies en ontbrekende stukken in het administratief dossier. Het laatste arrest dateert van 01.06.2022. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen, de drie arresten indachtig.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.’

Artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- medische verklaring dr. B. Lagae dd. 04.07.2019

- medisch attest dr. R. Bedrid dd. 29.06.2019

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 19.12.2019 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging en geactualiseerd op 08.11.2021, wordt geattesteerd dat, op basis van de voorgelegde medische informatie, de medische problematiek van betrokkene kan worden beschouwd als zijnde ernstig en dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt echter niet afdoende dat deze mantelzorg enkel kan verschaft worden door de referentiepersoon. Immers, uit de voorgelegde documenten blijkt weliswaar dat meerdere zoons / (schoon)dochters van betrokkene in België (Schengen) verblijven, doch er werd niet afdoende aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger. De voorgelegde verklaring op eer dd. 03.04.2019 vanwege de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan.

Voor zover er geen familieleden meer zouden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger, blijkt uit het medisch advies dd. 19.12.2019 dat mantelzorg door derden (opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht/residentiële opvang) beschikbaar is in Marokko. Uit de medisch adviezen dd. 19.12.2019 en 08.11.2021 blijkt tevens dat de nodige medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.

Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt aldus apart en beveiligd bewaard. Huidige beslissing gaat gepaard met bijgevoegde gesloten omslag dewelke aan betrokkene, samen met de betekening van huidige beslissing, wordt overhandigd.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§ 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die er aldaar beschikbaar is, en dit zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een medische problematiek op naam van betrokkene die haar verhindert terug te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder machtsmisbruik.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“2.1.1.

Dat verzoekster op 26 juni 2019 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 3° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 3° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die, omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig het artikel 47/3, §3 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

De Verblijfwet preciseert niet volgens welke bewijsmodaliteiten dat moet gebeuren.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat, omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeft.

Dat in casu artikel 47/1, 3° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat, omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie, met name haar Spaanse schoondochter, bij wie zij te Ronse inwoont, strikt behoeft.

Volgens de arts-adviseur van verweerder blijkt uit de door verzoekster voorgelegde medische informatie, nog steeds dat de medische problematiek van verzoekster ernstig is en zij nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.

Volgens verweerder heeft verzoekster echter niet voldoende aangetoond dat de voor verzoekster noodzakelijke mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

Verweerder voegt derhalve bijkomende voorwaarden aan de wet. Immers, nergens wordt in de Vreemdelingenwet of in het K.B. van 8 oktober 1981 gesteld dat door het ander familielid van de burger van de Unie dient te worden aangetoond dat de mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

Het artikel 47/3, §3 Vw. stelt enkel dat “zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven”.

De bewijsmodaliteiten worden verder niet verduidelijkt.

Verweerder voegt dan ook een voorwaarde toe aan de wetgeving, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van artikel 47/1, 3° Vw.

2.1.2.

Dat verweerder ten onrechte in de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, aangezien zij niet zou hebben aangetoond dat zij de persoonlijke verzorging door haar Spaanse schoondochter strikt behoeft.

Verzoekster heeft nochtans aan de hand van de door haar neergelegde bewijsstukken duidelijk aangetoond dat zij de persoonlijke verzorging door haar Spaanse schoondochter wel degelijk strikt behoeft.

Dat dit genoegzaam blijkt uit de verklaring op eer dd. 3.04.2019 vanwege de referentiepersoon en de medische attesten.

Bovendien wonen al de zonen en (schoon-)dochters van verzoekster in België/Schengen, zodat zij in Marokko niemand heeft die voor haar kan zorgen.

Dienaangaande werpt verweerder op dat verzoekster niet voldoende zou bewezen hebben dat er geen overige familieleden in Marokko zouden zijn die zouden kunnen fungeren als haar mantelzorger.

Verzoekster heeft wel degelijk aangetoond dat al haar kinderen in België wonen, zodat van haar moeilijk kan verwacht worden dat zij van haar volledige familiestamboom (broers, zussen, ooms, tantes,...) bewijzen naar voor brengt dat zij niet voor verzoekster kunnen zorgen.

Bovendien is verzoekster thans 77 jaar oud, zodat ervan uitgegaan kan worden dat, indien verzoekster nog familie of vrienden zou hebben in Marokko, deze tot dezelfde leeftijdscategorie als verzoekster behoren.

Indien er effectief nog vrienden en familie in leven zouden zijn, kan ervan uit worden gegaan dat deze inmiddels zelf ook hulpbehoevend zijn en/of mantelzorg behoeven en geenszins kunnen instaan voor de opvang en verzorging van verzoekster!

Overigens kan er geenszins vanuit worden gegaan dat deze mensen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud!

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondersteunt deze zienswijze :

“Dat gelet op verzoekster gevorderde leeftijd, zij kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor de opvang van verzoekster. Een ander klemt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van verzoekster. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud” (RVV nr. 178.364, 24 november 2016).

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins redelijk is waar gesteld wordt dat verzoekster niet voldoende zou hebben aangetoond dat zij in Marokko geen overige familieleden meer zou hebben die als mantelzorgen zouden kunnen fungeren.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Tenslotte schendt de bestreden beslissing, door geen rekening te houden met het gegeven dat al de kinderen van verzoekster in België wonen en haar hoge leeftijd, tevens het zorgvuldigheidsbeginsel nu verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij het onderzoek van het dossier van verzoekster.

Bovendien, wanneer verweerder bijkomende stukken wenste voorgelegd te zien betreffende het al dan niet bestaan van mantelzorg in Marokko, had hij verzoekster hierover moeten interpellieren met de vraag bijkomende of aanvullende documenten voor te leggen, zodat verzoekster over de mogelijkheid beschikte aan te tonen dat zij geen levende dichte familieleden meer heeft in Marokko.

Noch in de bijlage 19ter, noch naderhand, noch na de vernietiging van de eerste en tweede beslissing werd echter aan verzoekster gevraagd om documenten voor te leggen betreffende de al dan niet in Marokko aanwezige familieleden die kunnen fungeren als mantelzorger.

Dat bovendien een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van familie, vrienden of kennissen in het herkomstland onvoldoende is. Dat de overweging dat verzoekers hulp van hun familie zouden krijgen onvoldoende is als motivering (RvV nr. 96.043, 29 januari 2013).

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht door een dergelijk overheidshandelen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat er derhalve sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.3.

De bestreden beslissing verwijst opnieuw naar het medisch advies dd. 19.12.2019, dat op 29 oktober 2021 integraal hernomen werd, zonder echter een nieuw onderzoek te voeren en/of bijkomende documenten te raadplegen in verband met mogelijke opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht/residentiële opvang) :

“Gezien in het advies van 19-12-2019 reeds alles onderzocht werd, wordt alleen een actualisatie van de medicatie uitgevoerd”.

In voornoemd medisch advies van 19 december 2019 oordeelde de arts-adviseur dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een ernstige medische problematiek, verzoekster nood heeft aan mantelzorg en een medische behandeling onontbeerlijk is.

Dat bijgevolg aan alle voorwaarden van artikel 47/1, 3° Vw. voldaan zijn, nl. de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeven.

Dat artikel 47/1, 3° Vw. geenszins vereist dat geen andere opvangmogelijkheden in het land van herkomst mogen bestaan om recht te hebben op gezinshereniging wegens ernstige gezondheidsredenen.

Door het vereisen dat geen opvangmogelijkheden mogen bestaan in het land van herkomst, voegt verweerder een voorwaarde toe in de wet die hier geenszins in opgenomen is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 47/1, 3° Vw.

Voorts blijkt geenszins uit het medisch advies dat er in Marokko effectief rust- en verzorgingstehuizen zouden bestaan waar verzoekster zou kunnen worden opgevangen en verzorgd. Immers, de enige passage in het medisch advies die verwijst naar mogelijke opvang in het land van herkomst stelt louter :

“Aanvraag Medcoi van 19/08/2019 met het uniek referentienummer BMA 12683

Aanvraag Medcoi van 05/12/2019 met het uniek referentienummer BMA 13063

(...)

Opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht, indien er geen mantelzorgers voor betrokkene woonachtig zouden zijn in Marokko, is beschikbaar”.

M.a.w. de arts-adviseur verwijst naar een aanvraag die gebeurde bij Medcoi, zonder de inhoud van deze aanvraag voor te leggen, noch wordt de informatie bekomen via Medcoi voorgelegd of geciteerd.

Verzoekster heeft dus, ondanks het arrest RvV dd. 1.06.2022, nog steeds geen enkele mogelijkheid om te onderzoeken welke info via de Medcoi databank bekomen werd, of er al dan niet sprake is van rust- en verzorgingstehuizen in Marokko die in een continu toezicht voorzien, deze toegankelijk zijn voor alle medische problematieken (mogelijks kan verzoekster met oncontroleerbare epilepsie hier niet opgevangen worden), of de arts-adviseur de info correct geïnterpreteerd heeft, enz....

Aan de hand van het zeer summiere en totaal ongemotiveerde medisch advies van de arts-adviseur kan dan ook geenszins besloten worden dat verzoekster in Marokko in een rust- of verzorgingstehuis kan verblijven met haar specifieke medische problematiek.

Door verweerder werd dan ook niet aangetoond dat verzoekster geen persoonlijk verzorging door de Unieburger strikt behoeft en er alternatieven zouden bestaan in het land van herkomst!

Dat verweerder zich dan ook gebaseerd heeft op een ongemotiveerd medisch advies en de bestreden beslissing dan ook pertinent onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht!

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoekster kan noch aan de hand van de bestreden beslissing, noch aan de hand van het medisch advies de redenen terugvinden op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is, noch kan zij nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij deze correct beoordeeld heeft en of hij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Ten overvloede wenst verzoekster nog op te merken dat de aanvraag van de arts-adviseur aan Medcoi dateert van 2019 en dus dateert van drie jaar geleden, zodat de bekomen informatie dus niet meer actueel is.

Verweerder heeft zich dan ook niet gebaseerd op recente en actuele informatie om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook op dit punt sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook zonder enige twijfel opnieuw dient vernietigd te worden.

Dat verweerder verzoekster dan ook diende uit te nodigen om bijkomende documenten voor te leggen zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing minstens om deze reden dient vernietigd te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het aan de gemachtigde toekomt te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet. *In casu* kan er geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan datgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag tot gezinshereniging. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

De bestreden beslissing vindt zijn grondslag in artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, §3 van dezelfde wet legt de bewijslast bij de aanvrager:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen toe dat uit de bijkomende gegevens van het administratief dossier (en in zonderheid uit het medisch advies van 19 december 2019) blijkt dat de medische problematiek van de verzoekende partij kan worden beschouwd als zijnde ernstig. De verzoekende partij heeft volgens de verwerende partij daarenboven nood aan mantelzorg en de nodige medische opvolging. De vraag die zich *in casu* stelt is of de bewoordingen van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet, namelijk *“wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven”* al dan niet betekent of deze verzorging enkel door de burger van de Unie kan gegeven worden.

In de voorbereidende werkzaamheden (Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, Doc 53 3239/001, 9 december 2013, p. 22) wordt enkel het volgende gesteld:

“De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Hieruit volgt dat er een bewijs moet worden geleverd van ernstige gezondheidsproblemen, hetgeen *in casu* niet betwist wordt, alsook het bewijs dat deze gezondheidsproblemen de zorg vereisen van de burger van de Unie. Door de verzoekende partij werd aangetoond dat mantelzorg vereist is. Ook dit wordt niet betwist door de verwerende partij. De verwerende partij is van oordeel dat de mantelzorg niet noodzakelijkerwijs door de burger van de Unie dient te worden verstrekt.

Een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing dient niet opgenomen te worden in de beslissing zelf (en niet te worden bijgevoegd). In het kader van de formele motiveringsplicht volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

De Raad wijst erop, betreffende de actuele noodzaak aan behandeling, dat in de bestreden beslissing het stuk benoemd wordt (medisch advies van 19 juni 2020), de vindplaats aangegeven wordt (administratief dossier), het voorwerp (medisch advies) en kort de inhoud uiteengezet wordt. Er wordt gesteld dat uit deze gegevens blijkt dat er op basis van de voorgelegde medische documenten blijkt dat de verzoekende partij een ernstige medische problematiek heeft doorgemaakt, dat deze behandeling inmiddels is afgerond en dat de verzoekende partij nood heeft aan halfjaarlijkse tot jaarlijkse opvolging bij een specialist, alsook dat blijkt dat de nodige medische opvolging en medicamenteuze behandeling beschikbaar is in het herkomstland. Betreffende het oordeel over de noodzaak aan mantelzorg is het uit de bestreden beslissing niet duidelijk of ook dit oordeel steunt op het medisch advies van 19 juni 2020.

De Raad stelt vast dat het medische advies van 19 juni 2020 zich in het administratief dossier bevindt.

Nu de verzoekende partij de redenen niet kent waarom geoordeeld wordt, in tegenstelling tot wat op het eerste zicht kan afgeleid worden uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde medische stukken, dat de behandeling is afgerond, kon zij zich in het kader van huidig beroep hiertegen niet verweren. *In casu* kan aldus niet worden vastgesteld dat het weergeven in de bestreden beslissing

van de korte inhoud van het medisch advies volstond in het kader van de formele motiveringsplicht. Immers is de weergegeven bondige inhoud van het medisch advies *in casu* niet afdoende om te begrijpen waarom de nood aan mantelzorg niet kan worden vastgesteld en bijgevolg waarom de bestreden beslissing, gelet op de voorliggende elementen, werd genomen.

De verwerende partij kan *in casu* dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing, die verwijst naar het medisch advies, dat uitgevaardigd werd met het oog op de voorbereiding van de bestreden beslissing en op basis van de voorgelegde medische documenten, de essentie van de inhoud weergeeft, zodat de verzoekende partij er zich tegen kan verweren.

2.11. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat alvorens de bestreden beslissing werd genomen de documenten werden overgemaakt aan de medische dienst, dat op 19 juni 2020 de artsadviseur zijn medisch advies gaf waaruit blijkt dat de medische behandeling van de verzoekende partij is afgerond, dat dit medisch advies zich in het administratief dossier bevindt en dat de bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies. Zij wijst erop dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om het administratief dossier op te vragen en te consulteren en dat zij niet aantoonde dat dit zou zijn gebeurd. Zij stelt dat de verzoekende partij op geen enkele wijze de motieven van het medisch advies weerlegt.

2.12. De verwerende partij lijkt aldus te menen dat het afdoende is dat de motieven voor het nemen van de bestreden beslissing blijken uit het advies waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij dit advies kon opvragen teneinde de motieven te weerleggen.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevallen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN).

De Raad stelt vast dat de partijen niet betwisten dat het medisch advies waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Evenmin blijkt deze kennisgeving uit het administratief dossier.

De argumentatie van de verwerende partij kan voorts niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de raadsman van de verzoekende partij de mogelijkheid had om alvorens huidig verzoekschrift op te stellen het administratief dossier op te vragen en te consulteren, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij dit gevraagd heeft of dat dit gebeurd is. Opdebeeck en Coolsaet stellen aangaande "*de rol van het administratief dossier*" dat "*sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.*" (I. Opdebeeck en A. Coolsaet, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140). Dezelfde rechtsleer stelt dat "*bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing*" (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut). De Raad van State stelde ter zake dat enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing - indien alle voorwaarden hiertoe vervuld zijn -, "*[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt*" (I. Opdebeeck en A. Coolsaet, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen" RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau).

Omwille van de wapengelijkheid tussen de procespartijen kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, niet garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoekende partij *de facto* wordt ingekort

door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de voormelde wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoekende partij toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van haar beroep.

2.13. In zoverre de bestreden beslissing omtrent de stelling dat de behandeling van de verzoekende partij reeds afgerond is en dat de verzoekende partij nog nood heeft aan halfjaarlijkse tot jaarlijkse opvolging, verwijst naar en steunt op het medisch advies van 19 juni 2020, stelt de Raad vast dat dit advies niet ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij en zij aldus de exacte inhoud van het medisch advies niet kent. Zij werd dus niet de mogelijkheid gegeven eventuele kritiek te ontwikkelen op de precieze inhoud zelf van het medisch advies. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt in die zin aangetoond.

2.14. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

De verwerende partij weigert het verblijf van meer dan drie maanden *in casu* omdat de medische problematiek van betrokkene kan worden beschouwd als zijnde ernstig en dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging, maar dat uit het geheel van de beschikbare gegevens echter niet afdoende blijkt dat deze mantelzorg enkel kan verschaft worden door de referentiepersoon. Uit de voorgelegde documenten blijkt immers weliswaar dat meerdere zoons of (schoon)dochters van betrokkene in België (Schengen) verblijven, maar er werd volgens de verwerende partij niet afdoende aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger. Bovendien, zo motiveert de verwerende partij, voor zover er geen familieleden meer zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger, blijkt uit het medisch advies van 19 december 2019 dat mantelzorg door derden (opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht/residentiële opvang) beschikbaar is in Marokko, en uit de medisch adviezen van 19 december 2019 en 8 november 2021 blijkt tevens dat de nodige medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.

Wat de motieven over de familieleden van de verzoekende partij betreft kan de Raad verwijzen naar de motivering van zijn arrest nr. 273 552 van 1 juni 2022, waarin de Raad als volgt motiveerde:

“Het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat volgens haar niet afdoende werd aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko verzoekende partij, gelet op haar gevorderde leeftijd, worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor haar opvang. Een ander klemt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van de verzoekende partij. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud. Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins redelijk is waar gesteld wordt dat de verzoekende partij niet voldoende zou hebben aangetoond dat zij in Marokko geen overige familieleden meer zou hebben die als mantelzorger zouden kunnen fungeren. De verzoekende partij heeft immers wel degelijk aannemelijk gemaakt, en de verwerende partij betwist dat ook niet, dat meerdere zoons/(schoon)dochters in België verblijven. Bovendien geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing, en bovendien opnieuw in de nota, zelf aan dat er behandelingsmogelijkheden zijn zelfs indien er moet worden aangenomen dat er geen familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger. De verwerende partij houdt immers rekening met de mogelijkheid dat dit het geval zou kunnen zijn.”

In voornoemd arrest stelde de Raad ook vast dat *“De betreffende MedCoi documenten met referentienummers BMA 12683 en BMA 13063 waarop de ambtenaar-geneesheer zich steunt om tot bovenstaande conclusie te komen, bevinden zich niet in het administratief dossier. De verzoekende partij stelt dan ook terecht dat zij niet kan nagaan welke info via de MedCoi-databank bekomen werd, of er al dan niet sprake is van rust- en verzorgingstehuizen in Marokko die in een continu toezicht voorzien, of deze toegankelijk zijn voor alle medische problematieken, enz. De verzoekende partij maakt op dit punt dan ook een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.”* Deze MedCoi documenten bevinden zich nu wel in het administratief dossier en daaruit blijkt inderdaad, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dat er opvang- en behandelingsmogelijkheden zijn voor de verzoekende partij in Marokko. Het betoog van de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar een aanvraag

die gebeurde bij MedCoi, zonder de inhoud van deze aanvraag voor te leggen, en dat de informatie bekomen via MedCoi niet wordt voorgelegd of geciteerd, en zij dus geen enkele mogelijkheid heeft om te onderzoeken welke info via de MedCoi-databank bekomen werd, of er al dan niet sprake is van rust- en verzorgingstehuizen in Marokko die in een continu toezicht voorzien, deze toegankelijk zijn voor alle medische problematieken, enz. klopt dan ook niet. De MedCoi documenten met de betreffende informatie bevinden zich in het administratief dossier.

Voor wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling preciseert de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat uit de MedCoi aanvragen van 19 augustus 2019 (BMA 12683) en 5 december 2019 (BMA 13063) blijkt dat opvolging en behandeling bij een huisarts, internist, geriater, endocrinoloog en neuroloog beschikbaar is in Marokko. Verder zou daaruit blijken dat opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht, indien er geen mantelzorgers voor betrokkene woonachtig zouden zijn in Marokko, beschikbaar is. De verzoekende partij beperkt zich in haar kritiek op deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer tot de loutere bewering dat deze niet kloppen. Zij brengt van deze bewering echter zelfs geen begin van bewijs bij. De bewijslast om aan te tonen dat de verzoekende partij de verzorging van de burger van de Unie strikt behoeft ligt nochtans bij haar zelf, zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een advies dat door de verwerende partij werd ingewonnen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het betreft hier, in tegenstelling tot de procedure die voorzien is bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen verplicht medisch advies. Het medisch advies werd door het bestuur ingewonnen in het kader van een zorgvuldige voorbereiding van het verzoek om gezinshereniging, maar maakt als dusdanig geen deel uit van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing zelf worden duidelijk alle determinerende elementen weergegeven op grond waarvan deze genomen is. Zoals hoger reeds vastgesteld, is het aan de hand van de bestreden beslissing voor de verzoekende partij mogelijk na te gaan waarom werd geoordeeld dat een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij wil vervoegen, niet strikt noodzakelijk is.

Het medisch advies van 19 december 2019 bevindt zich in het administratief dossier en vermeldt onder meer het volgende:

“Is er sprake van een ernstige medische problematiek? JA (...) Heeft betrokkene nood aan mantelzorg? JA (...) Medische behandeling onontbeerlijk: JA (...) Medische behandeling beschikbaar in het land van herkomst/terugname? JA (...)”

In de bestreden beslissing wordt expliciet verwezen naar het antwoord van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 19 december 2019 overgemaakt aan de Dienst Gezinsshereniging en geactualiseerd op 8 november 2021, waarin wordt geattesteerd dat, op basis van de voorgelegde medische informatie, de medische problematiek van betrokkene kan worden beschouwd als zijnde ernstig en dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.

Uit het ‘antwoord Q-Med’ van 8 november 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt verder dat de ambtenaar-geneesheer op de aanvraag om inlichtingen in de zaak van de verzoekende partij als volgt antwoordde:

“Op basis van de medische informatie die u mij verstrekt hebt d.d. 29.10.2021 kan ik u de volgende inlichtingen verstrekken:

“Gezien er geen nieuwe informatie aangeleverd werd en een volledig advies op 19-12-2019 uitgebracht werd wordt verwezen naar dit advies:

- 1) Betrokkene heeft een ernstige problematiek die behandeling noodzaakt.*
- 2) Deze behandeling is beschikbaar in het thuisland zoals aangetoond in het advies d.d. 19-12-2021*
- 3) Mantelzorg is noodzakelijk maar kan overgenomen worden door derden (residentiële opvang) die beschikbaar is in het thuisland*

Bovenstaand advies werd verleend op basis van de op 29-10-2021 verkregen medische informatie”

In voormeld stuk verwijst de ambtenaar-geneesheer verder naar het advies van 19 december 2019, waar alles reeds werd onderzocht. Hij bevestigt daarbij de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt. De ambtenaar-geneesheer stelt dat *“gezien in het advies van 29-12-2019 reeds alles onderzocht werd, enkel een actualisatie van de medicatie (wordt) uitgevoerd”*. Daarop stelt de ambtenaar-geneesheer dat enkele bijkomende geneesmiddelen noodzakelijk zijn voor de verzoekende partij, maar eveneens dat deze geregistreerd en terugbetaald zijn in Marokko. De Raad kan de verwerende partij ook bijtreden waar zij stelt dat *“In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, het aan haar toe(komt)*

*om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en actualiseren". Het is immers de verzoekende partij zelf die een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar Spaanse schoondochter, en de verantwoordelijkheid voor het bijbrengen van alle nuttige informatie ligt dan ook bij de verzoekende partij zelf. De verzoekende partij kan dan ook niet van de verwerende partij verwachten dat zij het initiatief zou nemen om expliciet te verzoeken naar bijkomende informatie. Bovendien kon de verzoekende partij in eerdere beslissingen in antwoord op huidige aanvraag, die weliswaar werden vernietigd door de Raad (zie *supra*), reeds lezen dat de verwerende partij van oordeel is dat er behandelingsmogelijkheden en opvangmogelijkheden beschikbaar zijn voor de verzoekende partij in Marokko. De verzoekende partij haalt zelf aan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies stelde dat opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht, indien er geen mantelzorgers voor betrokkene woonachtig zouden zijn in Marokko, beschikbaar is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in tussentijd enig begin van bewijs heeft bijgebracht dat dit niet het geval zou zijn. En dit ondanks het feit dat de bewijslast om aan te tonen dat zij de persoonlijke verzorging van de burger van de Unie strikt behoeft, bij haar zelf ligt. Het feit dat het initieel advies waarop de bestreden beslissing steunt dateert van december 2019 doet aan het voorgaande niets af.*

De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat uit de letterlijke bewoordingen van voormeld artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij moet aannemelijk maken dat zij, omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door haar schoondochter, strikt behoeft. Wanneer het bestuur vaststelt dat er mantelzorg door derden in Marokko beschikbaar is, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een persoonlijke verzorging door haar schoondochter strikt behoeft. De Raad kan de verzoekende partij overigens ook volgen waar zij stelt dat nergens in de wetgeving wordt gesteld dat door het ander familielid van de burger van de Unie dient te worden aangetoond dat de mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft, maar dit neemt niet weg dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de persoonlijke verzorging van de burger van de Unie strikt behoeft wanneer er behandelingsmogelijkheden beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, §4, 5° lid van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede en derde middel als volgt toe:

"2.2. Tweede middel : schending van artikel 52, §4, 5e lid van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1.

Dat de bestreden beslissing tevens een bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten zoals blijkt uit de aanhef : "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten".

Dat dit bevel gegeven werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. legaal verblijf in België is verstreken, zonder enige verdere motivatie.

Dat een grondige motivatie echter eens te meer noodzakelijk is, nu aan de eerste inmiddels vernietigde beslissing immers geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gevoegd en in de tweede inmiddels

vernietigde beslissing wel een bevel werd opgenomen, doch hierin geen enkele motivatie werd opgenomen (o.m. de reden waarom de beslissing vernietigd werd).

Verweerder diende dan ook grondig te motiveren waarom het thans wel absoluut noodzakelijk is om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, terwijl dit in een eerdere beslissing niet gebeurde en verzoekers inmiddels enkele jaren ouder is en inmiddels nog meer hulpbehoevend is.

2.2.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.2.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord 'desgevallend' wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de nodige vermeldingen doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond".

2.2.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

"Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende

mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1 (februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu geen enkele motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

2.2.5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw.

:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat verweerder in casu het bevel om het grondgebied te verlaten zeer summier gemotiveerd heeft en louter gesteld heeft dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die er aldaar beschikbaar is en dit zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Tenslotte zou er ook geen medische problematiek zijn die verzoekster verhindert terug te reizen naar het land van herkomst.

Dat het voor verzoekster vooreerst niet duidelijk is wat verweerder bedoelt met de opmerking ‘ondanks het precaire verblijf in België’.

Voorts kan verzoekster nog moeilijk ‘een leven opbouwen’ in Marokko op 77-jarige leeftijd, met een zeer ernstige medische problematiek en een permanente nood aan mantelzorg, waaruit eens te meer blijkt dat verweerder gewoon een standaardformulering gebruikt heeft om het bevel om het grondgebied te

motiveren en niet daadwerkelijk tot een grondige motivering is overgegaan die betrekking heeft op de specifieke situatie van verzoekster.

Dat opmerking dat verzoekster een leven kan bouwen in het land van herkomst mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die aldaar zou beschikbaar zijn, is al evenmin pertinent, nu hierboven reeds werd aangetoond dat de arts-adviseur geenszins heeft aangetoond dat er zich voor verzoekster passende opvang in Marokko zou bevinden, meer nog, zelfs geen enkele informatie hierover werd aangehaald.

Tot slot poneert verweerder dat er in hoofde van verzoekster geen medische problematiek zou bestaan die haar zou verhinderen terug te reizen naar het land van herkomst.

Dat verweerder deze bewering echter op grond enkele grond steunt.

Hoewel verweerder wel een arts-adviseur inschakelt om uit te zoeken of verzoekster kan opgevangen worden in het land van herkomst, laat hij na advies in te winnen of verzoekster op haar leeftijd en met haar medische problematiek wel kan terugreizen naar het land van herkomst.

Temeer daar de arts-adviseur zelf stelt dat er sprake is van een ernstige medische problematiek in hoofde van verzoekster, zij o.m. lijdt aan moeilijk te controleren epilepsie en zij continu nood heeft aan toezicht.

Dat het dan ook geenszins medisch verantwoord is om verzoekster in een dergelijke toestand een reis van ettelijke duizenden kilometers te laten ondernemen, minstens diende hierover advies gevraagd te worden aan de arts-adviseur.

Dat de medische attesten van verzoekster waarop de arts-adviseur zich baseerden, bovendien ook dateren van midden 2019 en de medische toestand van verzoekster, anno 2022, uiteraard niet meer te vergelijken is met haar medische problematiek van drie jaar geleden.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet op een zorgvuldige wijze genomen werd en al evenmin op een grondige en individuele wijze gemotiveerd werd, noch werd rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook dient vernietigd te worden.

2.3. Derde middel : schending van artikel 22 van de Grondwet, het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en het artikel 74/13 Vw.

2.3.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te

geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster woont in België bij haar zoon en schoondochter, die voor haar zorgt, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.3.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de schoonmoeder is van de referentiepersoon en verzoekster in België samenwoont met haar zoon en schoondochter die instaat voor haar (medische) zorg.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 52 §4, 5de lid van het K.B. van 08.10.1981;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen
- artikel 8 EVRM;
- artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.
- Het zorgvuldigheidsbeginsel

De verzoekende partij houdt voor dat er sprake is van een discretionaire bevoegdheid overeenkomstig artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Zij verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad van State in dezelfde zaak d.d. 19.07.2012, waarna zij besluit dat 'niet specifiek motiveert waarom het in casu het 'nodig' is om een bevel te geven'.

Verweerder laat gelden dat in de mate dat verzoekende partij met haar bewering dat 'de beslissing dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd' beoogt dat een eventuele vernietiging van het bevel betrekking zou moeten hebben op de volledige bijlage 20, die aldus in haar geheel zou moeten worden vernietigd, faalt deze kritiek volledig.

Verweerder wijst erop dat de bijlage 20 twee afzonderlijke beslissingen bevat, zowel de beëindiging van het verblijfsrecht, als de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd; zulks ook conform vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.m. R.v.S. nr. 226.182 van 23 januari 2014, www.raadvst-consetat.be).

Daarenboven is de kritiek van verzoekende partij inzake de bevelscomponent ook tegenstrijdig, en kan deze geenszins worden aangenomen.

Verzoekende partij steunt zich op een arrest van de Raad van State van 19.07.2012 en houdt voor dat de beslissing een automatische toepassing maakt zonder specifiek te motiveren waarin in casu het 'nodig' is

om een bevel te geven. De feitelijke toelichting van het middel vangt nochtans aan met het uitdrukkelijk citeren van de motivering van de bevelscomponent, zowel in rechte als in feite.

Verzoekende partij haar betoog dat erop gesteund is dat automatisch toepassing wordt gemaakt en niet wordt gemotiveerd waarom een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, mist elke grondslag zoals verzoekende partij bij aanvang van het middel ook zelf aangeeft.

De bestreden beslissing bevat de volgende motivering:

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§ 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die er aldaar beschikbaar is, en dit zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een medische problematiek op naam van betrokkene die haar verhindert terug te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu is de bevelscomponent duidelijk gemotiveerd, in feite en in rechte. Verzoekende partij weerlegt deze motivering ook niet; zij gaat er niet eens op in.

Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, die zij niet op haar eigen situatie betreft, is zodoende ook niet dienstig, nu de feitelijke omstandigheden volstrekt anders zijn.

Verweerder wijst er tevens op dat nu het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd werd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, er aldus sprake is van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of **moet** de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het derde middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk

bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar kritiek gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20.

Het tweede middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen. (...)

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 22 van de Grondwet;*
- artikel 8 EVRM;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij bij haar schoondochter inwoont en haar schoondochter instaat voor de medische zorg.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Los van de vraag of de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardige relatie al dan niet aannemelijk maakt, laat verweerder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

De verzoekende partij blijft hiertoe volledig in gebreke. Zij maakt niet aannemelijk dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of verzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de

voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd alwaar zij meent dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing bevat de volgende motivering:

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§ 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentpersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die er aldaar beschikbaar is, en dit zonder de nabijheid van de referentpersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een medische problematiek op naam van betrokkene die haar verhindert terug te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 22 G.W..

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. De verzoekende partij voert in haar tweede en derde middel onder meer de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 8 van het EVRM, en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke

vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt onder meer dat het bevel om het grondgebied te verlaten zeer summier gemotiveerd is en de verwerende partij louter gesteld heeft dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die er aldaar beschikbaar is en dit zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Verder zou er volgens de verzoekende partij ook geen medische problematiek zijn die verzoekster verhindert terug te reizen naar het land van herkomst.

De verzoekende partij stelt dat zij echter nog moeilijk een leven kan opbouwen in Marokko op 77-jarige leeftijd, met een zeer ernstige medische problematiek en een permanente nood aan mantelzorg, waaruit volgens haar eens te meer blijkt dat de verwerende partij gewoon een standaardformulering gebruikt heeft om het bevel om het grondgebied te motiveren en niet daadwerkelijk tot een grondige motivering is overgegaan die betrekking heeft op de specifieke situatie van de verzoekende partij. De verwerende partij poneert volgens de verzoekende partij ook dat er in hoofde van de verzoekende partij geen medische problematiek zou bestaan die haar zou verhinderen terug te reizen naar het land van herkomst. Volgens de verzoekende partij steunt deze bewering echter op geen enkele grond. Hoewel de verwerende partij immers wel een ambtenaar-geneesheer inschakelt om uit te zoeken of de verzoekende partij kan opgevangen worden in het land van herkomst, laat zij na advies in te winnen of de verzoekende partij op haar leeftijd en met haar medische problematiek wel kan terugreizen naar het land van herkomst. Temeer daar de ambtenaar-geneesheer zelf stelt dat er sprake is van een ernstige medische problematiek in hoofde van de verzoekende partij, zij o.m. lijdt aan moeilijk te controleren epilepsie en zij continu nood heeft aan toezicht. Het is dan volgens de verzoekende partij ook geenszins medisch verantwoord om haar in een dergelijke toestand een reis van ettelijke duizenden kilometers te laten ondernemen, minstens diende hierover volgens haar advies gevraagd te worden aan de ambtenaar-geneesheer. De medische attesten van de verzoekende partij waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseerde, dateren volgens de verzoekende partij bovendien van midden 2019 en de medische toestand van de verzoekende partij, anno 2022, is uiteraard niet meer te vergelijken met haar medische problematiek van drie jaar geleden. Zij woont in België bij haar zoon en schoondochter, die voor haar zorgt, zodat er volgens de verzoekende partij zonder enige twijfel sprake is van een familie. *In casu* blijkt volgens de verzoekende partij duidelijk dat zij de schoonmoeder is van de referentiepersoon en zij in België samenwoont met haar zoon en schoondochter die instaat voor haar (medische) zorg.

De verwerende partij motiveert het bevel om het grondgebied te verlaten in de bestreden beslissing als volgt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§ 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die er aldaar beschikbaar is, en dit zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een medische problematiek op naam van betrokkene die haar verhindert terug te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk op concrete wijze motiveerde. De verzoekende partij betwist overigens niet het motief dat haar legaal verblijf in België verstreken is. Dit motief blijft dan ook overeind. Rest de vraag of de rest van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet kennelijk onredelijk is.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de verwerende partij besliste aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde

een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt kan uit de bewoordingen van voormelde bepaling geen gebonden bevoegdheid voor het bestuur worden afgeleid om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verwerende partij moet de bepalingen vervat in een internationaal verdrag immers laten voorgaan, en de verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hierop komen wij verder terug.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verwerende partij motiveert inderdaad, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt dat *"Betrokkene een volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die er aldaar beschikbaar is, en dit zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn."* De Raad acht deze motivering duidelijk kennelijk onredelijk nu de verwerende partij zelf aangeeft in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij bij haar schoondochter en zoon woont, lijdt aan een zeer ernstige medische aandoening, door hen verzorgd wordt. Verder motiveerde de Raad in zijn arrest nr. 273 552 van 1 juni 2022 ook al dat *"Het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat volgens haar niet afdoende werd aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko verzoekende partij, gelet op haar gevorderde leeftijd, worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor haar opvang. Een ander klemt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van de verzoekende partij. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud."* De Raad acht het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat nergens uit het dossier zou blijken dat de verzoekende partij geen leven zou kunnen opbouwen in het land van herkomst, zeker gezien haar hoge leeftijd en ernstige medische aandoeningen.

Verder bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij een beslissing tot verwijdering moet rekening houden met het familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Wat de gezondheidstoestand betreft blijkt reeds uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij aan een zeer ernstige medische aandoening lijdt. De Raad kan enkel met de verzoekende partij vaststellen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of de verzoekende partij wel naar haar land van herkomst kan reizen in een dergelijke toestand. Verder blijkt eveneens dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij bij haar schoondochter en zoon woont, en al evenmin dat zij door hen wordt verzorgd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij stelt dat zij met haar zoon en schoondochter samenwoont en door hen wordt verzorgd. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij, die in de bestreden beslissing zelfs toegeeft dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige aandoening die mantelzorg behoeft. Er lijkt dus wel degelijk sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakyé-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96). Hetzelfde geldt *a fortiori in casu* voor wat betreft de band tussen de verzoekende partij, die uiteraard meerderjarig is, en haar schoondochter. Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (of *in casu* schoondochter). In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. *In casu* blijkt echter uit de stukken van het administratief dossier dat er van een dergelijke afhankelijkheid wel degelijk sprake lijkt. Het is immers niet betwist dat de verzoekende partij wordt verzorgd door haar zoon en schoondochter en ze bij hen inwoont. De verwerende partij heeft op dit punt helemaal niet gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het hele betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij en artikel 8 van het EVRM in het bijzonder maakt een *a posteriori* motivering uit die niet in de bestreden beslissing is terug te vinden. Het verweer van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan de voorgaande bespreking bovendien niets af.

De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met de motiveringsplicht *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM werd genomen.

Het tweede en derde middel zijn in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 23 juni 2022.

Artikel 2

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU